

ger det forseglet hjemme hos mig, og der er absolut ingen andre end Meta og mig, der veed om dets Eksistens. Meta har jeg endda først fornylig gjort til min Medvider, fordi jeg egenlig havde tænkt, at jeg for din Skyld vilde tage Hemmeligheden med mig i Graven. Nu skal jeg sende dig Brevet, saasnart jeg kommer hjem.“

Præsten var sunket ned paa Stolen og havde skjult Ansigtet i sine Hænder. Og pludselig brød han sammen med en Hulken, en Stønnen af Sorg og Smerte saa dump og vild som et dødssaaret Dyrs.

Skønt Doktoren nu ikke var i Tvivl om, at Broderen havde anet Sandheden om sin Kærestes Død og med sin forfærdende Evne til at gaa Virkeligheden under Øjne havde skjult sin Mistanke for sig selv, grebes han af den dybeste Medlidenhed. Denne ubeherskede Graad gik ham til Hjertet, saa han selv fik Taarer i Øjnene.

Han gik tilsidst over til ham og lagde Haanden paa hans Skulder. Men ved denne Berøring sprang Præsten op og raabte:

„Gaa fra mig! Det er dig ... dig, der er Skyld i min stakkels lille Piges Ulykke! Ja, nu skal du høre Sandheden! Rosalie voksede lykkeligt op i en god, kristelig Familje; men du forvirrede hendes Sind med din gudløse og frække Tale og drev hende ud i Fortvivlelsen! Hendes Død kommer over dig! Gud vil i Naade forbarme sig over hende for hendes Ungdoms Skyld. Det Haab vil jeg aldrig slippe! Men dig vil den Almægtige straffe frygteligt, Povl!“

Doktoren bevarede sin Ro.